

A whimsical illustration of a brown squirrel sitting on a thick pine branch. The squirrel is looking to the right with a surprised expression. The branch is covered in a light dusting of white snow. Several pinecones are hanging from the branch, also dusted with snow. The background is a soft, light blue sky with a subtle texture.

Adventný veniec a záchrancovia

Agátka precitla na konári stromu. Borovice. Od prekvapenia vytreštila oči. Nešlo jej do hlavy, kedy sa tam vyštverala. Na telocviku sa na lane nevyšplhala ani pár centimetrov.

„Tučibomba, makarón, poplietla si trúba strom!“ ozvalo sa zdola. Agátka sa silno chytila konára stromu, no oziabalo ju. Borovica bola posypaná snehom ako buchta práškovým cukrom.

„Neotravuj! Odpál!“ zakričala, ale zohnúť hlavu, aby videla toho, kto sa jej posmieva, sa neodvážila.

„Zlez dolu!“ ozvalo sa. „To ti ja, Adamko Sniežik, radím!“

„Mne nikto nič nebude prikazovať!“ rozhnevala sa Agátka.

„Ak po teba budem musieť ísť, smiem ťa pohrýzť?“

Agátka si myslela, že zle počuje.

„Nebud' drzý!“ skríkla. Osmelila sa a pozrela sa nadol. Pod stromom stál chlapec s guľatou tvárou a díval sa na ňu. Do čela mal naraženú čapicu.

„Tak si zostaň, kde si. Ako chceš. Veď ty vyhladneš!“

„Kto ma vyvliekol hore, nech ma aj znesie dole!“

„Chi-chi-chi,“ chichotali sa veveričky. Agátka si doteraz nevšimla, že skáču z jedného konára stromu na druhý. Zakaždým sa však vrátili na ten istý konár, na ktorý si sadli a pletli veniec z tenulinkých konárikov.

„Myslela som si, že iba lúskate oriešky. Pomôžte mi na zem. Hneď!“ prikazovala im Agátka. Na slovíčko „prosím“ akosi zabudla. Veveričkám ani nenapadlo pomôcť jej. Ak nechcela zamrznúť na strome, musela z neho zoskočiť. Rovno do kopy snehu. Zaborila sa po kolená.

„Som hladná! Máš niečo na jedenie?“ spýtala sa Adamka.

„Mám, ale nedám!“ Aby Agátku rozhneval, vytiahol z vrecka bundy pehavý rožtek a lačne doň zahryzol.

„Sladký rožok s makom aj tak neľúbim,“ zaklamala Agátka a rýchlo prehltila slinu. „No ak nič iné nemáš, aj ten zjem!“ Prudko vystrela ruku, že mu ho uchmatne. Lenže Adamko bol rýchlejší a rozbehol sa. Agátka poďho za ním. V snehu sa jej však ťažko bežalo. Adamko zrazu prudko zastal, počkal na ňu a rožtek jej strčil pod nos.

„No dobre, podelím sa s tebou,“ povedal. Práve keď chcel makový rožtek rozdeliť napoly, prelomil sa pod ním ľad. Tí dvaja si nevšimli, že dobehli na zamrznuté jazero pokryté snehom. Agátka rýchlo uskočila, no Adamko sa prepadol do vody.

„Pomóóóc!“ kričal o ratu.

„Hod' mi rožtek, nech sa nerozmočí,“ zakričala Agátka, ale hneď si uvedomila, že tresla hlúposť. Zachraňovať rožtek, keď sa Adamko topí? Začala kričať o pomoc. Adamko odhodil rožtek. Agátka ako by si až teraz naplno uvedomila, že je zle. Lahla si na brucho a podala Adamkovi ruku. Ťahala ho von z vody, no nevládala. Dobešli veveričky. Bolo ich hádam sto. A možno aj dvesto. Kto by ich v tej chvíli rátal? Ale čo to? Veveričky schmatli rožtek a zmizli.

„Potvory, nehanbíte sa?! Rožtek kradnete a nás tu necháte?!“ vyčítavo zakričala za nimi. Veveričky si však len odbehli po venček uvitý z vetvičiek stromu. Hodili ho ako záchranné koleso. Adamko sa

ho chytil z jednej strany, z druhej ho ťahala Agátka. Všetkých sto či dvesto veveričiek ju držalo za nohy a ťahali ju ako dedko repku. Napokon Adamka z vody dostali. Vyliezol na breh, celý mokrý, no šťastný. Chytil Agátku za ruku a bežal s ňou domov. Veveričky uháňali za nimi. V labkách niesli veniec.

„Ďakujem ti, že si mi zachránila život. Moja mamka ti za to dá aj desať pehavých rožtekov.“ Agátka však už nepociťovala hlad. Bola nasýtená šťastím, že chlapčeka zachránila. Konečne si našla kamaráta. Keď dobehli k domu, vo dverách už stála vystrašená Adamkova mamička. Rýchlo mu pripravila horúci kúpeľ a obom navarila šípkový čaj. Agátka zjedla plnú škatuľu vianočných sušienok. Keď ju vypravádzali, pred dverami domu objavili veniec.

„Adventný veniec! Necháme si ho. Každé Vianoce nám pripomenie nielen to, že sú sviatky, ale i to, že si mi spolu s veveričkami zachránila život,“ povedal Adamko. Mamička pripevnila na veniec štyri tmavomodré sviečky. Dozdobila ho tromi fialovými stužkami a jednou ružovou.

„Ružová je farba priateľstva,“ povedala. Adamko s Agátkou sa na seba šťastne usmiali a potom sa tuho objali. A veveričky? Tie si konečne mohli pochutiť na pehavom rožteku.

